

VELOSĒNOŠANA NR.14

2020.GADA AUGUSTS

Piektdiena

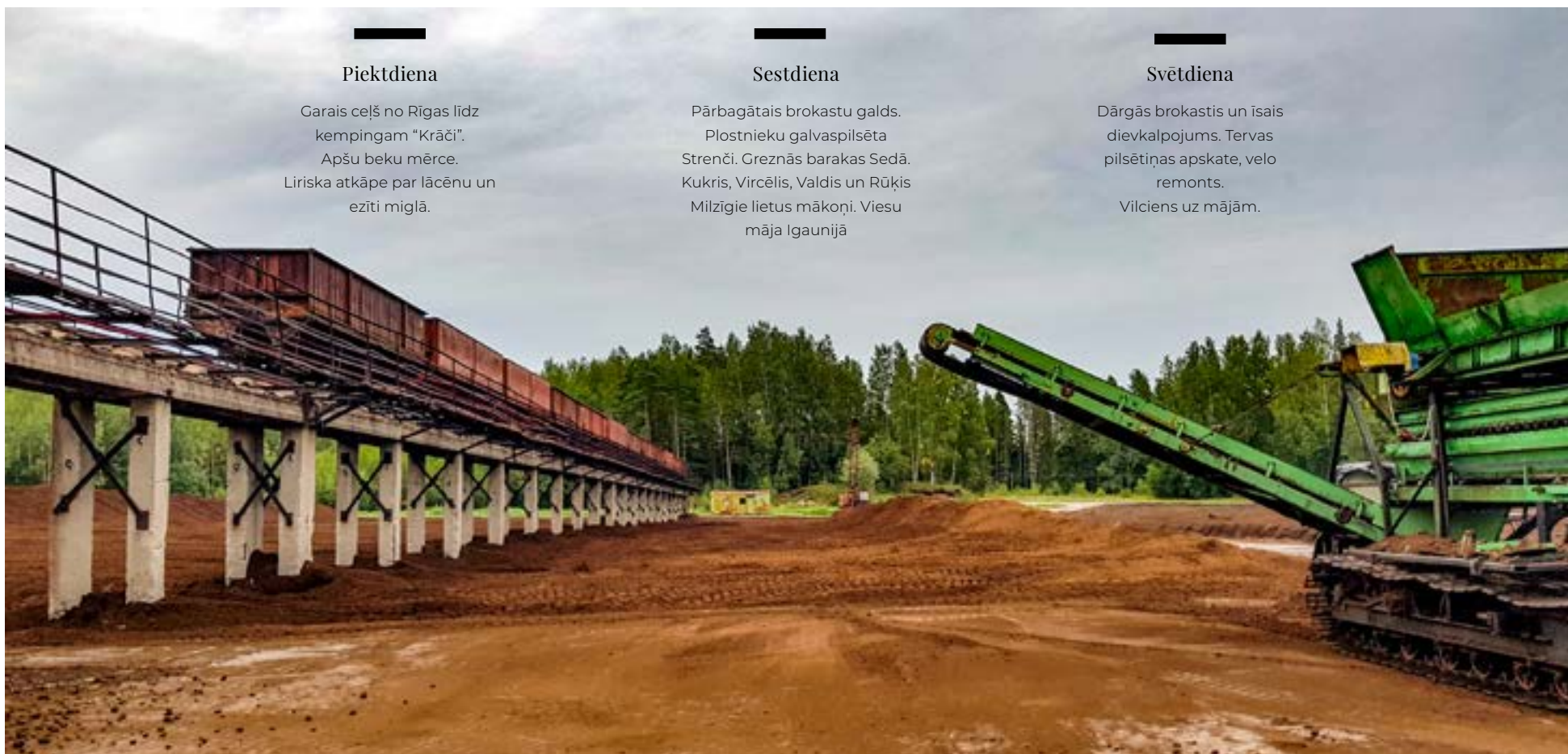
Garais ceļš no Rīgas līdz
kempingam "Krāči".
Apšu beku mērce.
Liriska atkāpe par lācēnu un
ezīti miglā.

Sestdiena

Pārbagātais brokastu galds.
Plostnieku galvaspilsēta
Strenči. Greznās barakas Sedā.
Kukris, Vircēlis, Valdis un Rūķis
Milzīgie lietūs mākoņi. Viesu
māja Igaunijā

Svētdiena

Dārgās brokastis un īsais
dievkalpojums. Tervas
pilsētiņas apskate, velo
remonts.
Vilciens uz mājām.

Atkal veiksmīgi pievarēts viens no Bimbas velopārbraucieniem. Laiks mūs īpaši nelutināja, bet toties svētdien pat bija brīži, kad uzspīdēja saulīte. Cerams, ka Bimba plinti krūmos nemetīs, un pietiks spēka vēl vismaz 14 gadus organizēt īpašos ceļojumus pa Latviju, Igauniju un tālākām zemēm.

Paldies visiem, kas nenobijās no lietusmākoņiem, un piedalījās šajā jaukajā piedzīvojumā. Īpaši gribēju atzīmēt par izturību savu sievu Daigu un Bimbas draudzeni Agitu, normālās ģimenēs saimnieks pat suni tādās sestdienās ārā nelaistu, bet šīs dāmas nocīnījās plecu pie pleca ar tādiem alkotūristiem, kā vēlāk redzamajās bildītēs..

DIVARPUS DIENĀS NOBRAUKTI AP 150 KM

PIEKTDIENA

*Nav svarīgi cik daudz jums darāmā,
vai tālu jābrauc, solītais jāpilda.*

Kad ārā jau ir melna tumsa, beidzot ar Daigu esam sapakojušies, lai brauktu uz kempingu Krāči, no Pilātiem tie ir kādi 12 km pa Valmiera-Valkas šoseju. Diena bija gara un saspringta, man darbā maza pārvākšanās, un kooperatīvais pasākums vakarā, vienīgais man piešķirtais transporta līdzeklis Rīgā, šodien ir velosipēds, un paldies Dievam ārā spīd saulīte un ir silta, skaista augusta diena. Jumta bagāžnieks kašakam vēl joprojām nav nopirkts, tāpēc abus riteņus un mantas jācenšās sabāzt salonā. Dāvis šoreiz paliek mājās, pirmkārt divās dienās jāizlasa, pa vasaru neizlasītais, un vispār šādi Bimbas pasākumi bērniem var būt

traumējoši, bet nu arī pieaugušajiem jābūt dzīves rūdītiem un alkoholu panesošiem. Bimba jau 21:30 pa telefonu painteresējās, cik tālu esam tikuši. Pārējā grupas daļa jau ir laicīgi ieradusies - tie, kas no Rīgas ar vilcienu u.t.t.. Pa šoseju minās baigi raiti, mums ir pieres lukturiši, un priekšā lampiņas, pakaļā deg tikai manējā, jo Daigas brīnumam izrādās ir vajadzīgas pilnīgi citas baterijas. Mugurā mums ir zaļās vestes, un ieslēdzu vēl mirgojošo režīmu, tā kā spīdam, kā tādi jāņtārpiņi, to pamana arī visas fūres un igauņu ekskursanti, un cenšās mūs apbraukt ar vismaz 8 m lielu līkumu.

*Braucot ar riteni tumsā pa šoseju,
neviens lampiņa nav lieka,
neviens zaļā veste nav pelāma.*

Īsi pirms 23:00 esam uz vietas. Šī laikam ir bijusī Valmieras piena kombināta atpūtas bāze pie Gaujas, vieta ļoti simpātiska, bet, ja īpašnieki apgūtu projektu rakstīšanas mākslu, tad ar Eiropas fondu palīdzību to varētu izveidot par krutāko vietu ģerevņā, bet, tad droši vien mēs ar 5 eur samaksu pa nakti, kur katram tiek piešķirta gulta, un ir slapjās tualetes un silta

–Ezīt, kur tu biji? Es saucu, saucu, bet tu neatsaucies. Es jau arī patvāri lievenī uzpūtu. Pītu krēsliņu pieliku, lai tev būtu ērtāk zvaigznes skaitīt. Domāju, ka tu tūliņ atnāksi, apsēdīsies, iedzērsim tēju ar aveņu ievārījumu. Tu taču nes aveņu ievārījumu, ja? Un es jau uzpūtu patvāri, un uzmetu zariņus, nu tos, nu ...

– Kadiķīšu

– Kadiķīšu! Lai dūmi būtu! Un.... un,,em, ... nu, neviens cits bez tevis jau te zvaigznes nesaskaitīs!

Lācēns runāja, runāja, bet ezīts domāja, tomēr labi, ka mēs esam atkal kopā. Un vēl, ezītis domāja par zirgu, kā tam klājās miglā.

duša, un pat ugunskurs zem zvaigžņotām debesīm, cauri netiktu. Bimba, kā parasti, mūs silti sagaida, pat ir panācis pretīm, lai mēs redzētu pareizo taciņu. Reizē ar mums atbraucis arī Jancis ar audi, Bimba klusi barās, ka Jancim bija jābūt ātrāk, nevis stundām ilgi jāblandās apkārt. Lielāko grupas daļu vēl satiekam, bet ātri visi sa-

lien pa migām. Bimba mūs cienā ar paša lasīto apšu beku mērci, kaut ko runājām, drusku iesti-prināmies.

*ja tu arī savu suni
dēvē par satīriķi
lai aiz viņa visi ceļi
tomēr būtu satīrīti*

Contra

SESTDIENA

*Īstu velotūristu nebaida ne lietus, ne vējš, ne dubļi vai daudzie kilometri,
viņu baida tikai tas, ka var nelaikā izbeigties šmīga.*

—

Augusta nakts jau var būt diezgan pavēsas, un temperatūra kempinga vasaras istabiņā ir tikai dažus grādus siltāka, nekā ārā. Kājas guļammaisā vēl daudz maz siltas, bet galva prasās pēc kaut kādas cepurītes, it kā pat somā ir, bet gulta tā čīkst, ka negribās ne grozīties, ne celties, kur nu vēl naktsvidū rakāties pa somu. 9:00 ieplānots starts, tāpēc ap 8:00 jau notiek dzīva kustība. Galdi lūzt no ēdienu un dzērienu pārbagātības, trūkst tikai svētku torte ar svecītēm. Otrs Māris paironizē, ka atkal tiks smalki un plaši aprakstīts katrs pietupiens un gājiens uz labierīcībām. Protams, ka taisnība jau viņam ir, bet būs vien jāsamierinās ar to, varbūt vecumdienās novērtēs, kad nevarēs rakstot savu autobiogrāfiju visu skaidri atcerēties. Līdz slavenajai plostnieku galvaspilsētai Strenči ir tikai dažu minūšu miniens. Lielo kuļķeni ar sil-

to pidžamu un rotaļlietām, Bimba atstāj pie pirmajām savu draugu mājām. Māris, tas, kas Jašs jau paspējis tikt pie mīkstā, tāpēc Ziemeļu naftas benzīntanks kļūst par pirmo pitstopu. Bimba šeit ir slavenība un te viņu sveicina vai ik uz soļa. Brīvdabas sporta laukumā “Birzīte” notiek sporta spēles, un goda aplis ar fotografēšanos ir viens no pirmajiem velosēņošanas programmas punktiem. Nākošais lielais objekts - Strenču psihoneiroloģiskā slimnīca, lai, gan tika solīta plaša ekskursija pa visām nodaļām, zāļu degustēšanu un komunikēšanu ar pacientiem, finālā pabraukājamies tikai pa slimnīcas pagalmu, pa fotografējamies pie dažiem interesantākajiem objektiem, un, kamēr kādu no mūsu grupas vēl nebija savaņģojuši, traucāties tālāk uz Sedas ciema pusi.

Pa ceļam maza pietura pie skaistākā ūdens karjera Strenču apkaimē, kā redzams, te cilvēki atved arī vecos dīvānus nodedzināt, bet kopumā vieta tiešām simpātiska. Kolhoza laikā te ir bijis daudz savādāk, un, kā jau daudzās vietās Latvijā, redzamas to laiku paliekas, bet tomēr vēl ir kāds rets uzņēmums, kas funkcionē, un strādā tāpat, kā pirms 50 gadiem.

Sedas ciematiņa ielas grezno eksotiskas, dzeltenu baraku stila mājiņas. Ja nav gadījies šeit paciemoties, tad te var ar pilnu krūti paelpot padomju laiku dvašu. Tā, kā Bimba zin, ka ciematiņā ir ne tikai greznās barakas, bet arī naba-go ļaužu rajons, tad tiekam izvadāti arī pa to būdiņu pagalmiem. Modernajā TOP veikaliņā mēs neiegriežamies, bet toties atklāju, ka šeit ir

Bama ceļš, jauni tilti, vecas šaursliežu dzelzceļa sliedes, skaista un eksotiska daba – Bimba, kā vienmēr mūs ved ne pa garlaicīgo šoseju, bet pa rūpīgi saplānotajiem velosērošanas meža ceļiem un takām.

arī otrs Lats veikaliņš, blakus atrodās afixu stabs, pēc kura var spriest, ka šeit kultūras dzīve pat pandēmijas laikā nav gluži apstājusies.

Bama ceļš, jauni tilti, vecas šaursliežu dzelzceļa

sliedes, skaista un eksotiska daba – Bimba, kā vienmēr mūs ved ne pa garlaicīgo šoseju, bet pa rūpīgi saplānotajiem velosērošanas meža ceļiem un takām.

Diezgan strauji tuvojās pusdienu laiks, un visos telefonos, kad apskatās turpmākās laika prognozes, kļūst skaidrs, ka drīz vairāk nebūs tik skaidrs laiks. Milzīgs lietus mākonis izlēmīgi virzās mums virsū, cerams bez vētras un krusas. Tāpēc, lai, gan šausmīgi gribās redzēt slaveno Jērcēnu akmeni, pa asfaltu traucamies uz Jērcēnu ciematiņu, kurā var apskatīt gan senas, koka lielsētu mājas, gan Jērcēnu muižu. Šoreiz mednieku trofeju muzejā bankets, tāpēc ievērojot nu jau par neseno tradīciju palikušo, 2 metru likumu, šo pasākuma punktu izlaižam.

Lai gan ceļmalā ir ķieģelis, un uzraksts, ka tiks šauts bez brīdinājuma, piebraucam pie ezera Rūķis. Te kaut kāds miljonārs nopircis vai mantojumā ieguvis lauku mājas. Sabūvētas pirtiņas, lapenītes, laipa pie ezera, vieta tiešām jauka, bet privāta, par laimi uz mums nerej pat suns, un neviena nav mājās, nedaudz šeit patusējam, un mūkam prom, kamēr no tuvākā sargpostēja nav atskrējis kāds uzraugs ar bisi.

Bimba jau gan stāsta, ka visu iepriekš ir sarunājis, bet, tā, kā rakstiska apliecinājuma tam nav, tad īpaši tomēr neviens netic.

*Bus solapitur, sequuntur dignatem res solapitur
aditils aut holor asperit cicunt que aut is
sant et anaeperumet omminet autat exceate
non praeplat. Enecumquam sed.*

Kā jau visur bija reklamēts, ap 15:00 sāk pamazām smidzināt. Bailīgākie jau izvelk no somām lietus mēteļus, kaut kāds gabaliņš jau pievārēts, bet tomēr turpmākie 40-50 km rada zināmu spriedzi. Bez Rūķa, te arī citiem ezeriem interesanti nosaukumi: Kukris, Vircēlis, Valdis. Pie Kukra, Bimba jau bija izpētījis, ka vienās mājās varam sastapt interesantu tantīņu, kas mums drusku varētu kaut ko pastāstīt, un izrādīt savu mazo, privāto seno lietu muzejiņu. Mums tiek piedāvātas arī naktsmītnes, un vispār te tiešām ir ļoti jauki. Uz vietas neviens laikam vairāk gan nedzīvo, bet paradīzes stūrītis tiek uzpasēts un uzkopts.

Lai uzturētu spriedzi, un padarītu braucienam nedaudz ekstrēmāku, mēs nebraucam pa izplānoto maršrutu uz ezeru Valdis, bet kādus 7-8 km pablandāties pa vietējiem mežiem. Saliekot kopā visus GPS un skaidrāko grupas dalībnieku galvas, vienā brīdī saprotam, ka traucamies pretējā virzienā, un samērā laicīgi pagriežam savus alumīnija rumakus atkal atpakaļ uz pareizā ceļa. Pie Valda divi zvejnieki izklaidējās ar gumijas laiveli, kam uzkabināts skaļākais, mazjaudīgākais motors pasaulē.

Domāju lielākā daļa zivju par to vien priecājās, jo laicīgi var samukt savās alās. Visvairāk peldot gribošs ir Jancis, pārējiem ir laiks papildināt iztērētās kalorijas ar līdzpaņemtām desiņām un dziriņām. Neviens jau negaidīja, ka pēkšņi Latvijā vasaras laikā paliks tik auksti, jo savādāk, te atkal būtu riktīgi forša vieta, kur papļunčāties.

Turnas mazajā lauku veikaliņā mūs jau gaida, un, tā kā Bimba šo maršrutu iepriekš jau bija izbraucis, tad nekādu īpašo pārsteigumu vietējiem tomēr nav. Te iepērkam omas uzlabotājus un suvenīrus. Lietus mākonis jau sāk pamazām darboties ar pilnu jaudu. Pie Turnas tautas nama atdodu savu lietus mētelīti Bimbam, jo joprojām esošie 40-50 km, līdz Marijas pūkumājai Igaunijā solās būt patīkami atsvaidzinoši. Jančuks žēlīgi noprasa, vai neesot vēl kāds mētelītis, un vai tagad Bimba nevarot atdot kādu jaciņu, bet Bimba ir nolēmis, ka viņam ir pienākums Jančuku izveidot par kārtīgu vīru, tāpēc šoreiz, lai iztiek, kā ir. Īsti nepamanīju, bet domāju, kāds no grupas biedriem tomēr Jančuku paglāba no pilnīgas izmirkšanas un plaušu karsoņa.

Pie Valda divi zvejnieki izklaidējās ar gumijas laiveli, kam uzkabināts skaļākais, mazjaudīgākais motors pasaulē. Domāju lielākā daļa zivju par to vien priecājās, jo laicīgi var samukt savās alās.

Pa ceļam uz viesu māju, pārsvarā grants un meža ceļi, ar nelielu pusdienas pauzi benzīntankā. Lietus gāž, un arvien mazāk ir vēlme vilkt ārā telefonu, lai kaut ko pafilmētu, bet maršruts pārsteidzoši gleznains un foršs, reizēm pat bīstams. Daiga pirmo reizi ir pierunāta uz pilno Bimbas velotūri, un ar bažām raugos, kā viņa ar to tiek galā. Liekās, ka viss forši, ritenis labs, pa vasaru gan braucot uz darbu, gan mūsu izbraucienos ir drusciņ uzkačāti muskuļi. Par laimi Jaša Māris arī pievak-tē situāciju, un kritiskajos brīžos piestaidzās klāt ar glābējdziru. Par šo dziru brīnumainajām īpašībām ir dzirdējuši visi, un labi, ka mums tās pagaidām netrūkst. Sasniedzot kārtējo ezeru uz Latvijas un Igaunijas robežas, Bimba tiek skubināts, neieslīgt vakara baudīšanā pie dabas, bet tomēr mēģināt līdz ar gaismu sasniegt, šķietami nesasniedzamās viesu mājas. Šoreiz uz robežas mūs neviens nesagaida, un arī Covida anketas nav jāpilda. Mani trekinga apavi izrādās cauri, un papildus tam, ūdens gar

kāju satecējis kurpē, un tikai intensīvi kustinot tiek uzturēts daudz maz silts mikroklimats. Lietus jakai rokām arī jau laiž ūdeni cauri, tā vēl nav bijis, labi, ka ir sudraba bikerītis, kas tiek arvien cītīgāk uzpildīts. Beigu posmu braucam pēc manas navigācijas, kaut arī 100 % pārliecības nav, ka esmu ievadījis pareizo adresātu. Tomēr gandrīz pēc grafika ierodamies šā vakara galamērķī. Bimba jau pie robežas saimnieci bija pabrīdinājis, ka viņas virzienā dodās 8 izmirkuši latviešu bēgļi. Pirtiņu, lai izkurinātu, jau ir par vēlu, bet kaut ko ēdamu gan sagādās. Ieraugot to skatu, kādi mēs tur parādāmies, saimniece sākumā nemaz īsti klāt mums nenāk. Vēlāk jau dūšu saņēmēši ejam uz mājiņu paši. Apavus vēlēja atstāt priekšelpā, bet ņemot vērā, ka neviens no mums neizskatījās, kā tikko izkāpis no limuzīna, sapratām, ka jāiet kādā peļķē noskaloties. Bimba par to laicīgi bija padomājis, un jau pirmais kurpes novilcis, pļunčājās pa lielāko peļķi pagalmā. Somas, apavi, bikses viss vienā grantī. Kad esam puslīdz sapratuši,

kur gulēsim, saimniece aizskrien gatavot vakariņas, un mēs ar Daigu paliekam pie gultas, kam ir tikai palags. Pārējo istabiņās gan ir nedaudz, kas vairāk, bet patreiz tik daudz drēbju jāžāvē, jāpaspēj nedaudz nomazgāties, somas jānoskalo, un vispār ir jau 94 km nobraukti, galvenokārt pa mežiem un grants ceļiem, pie tam pēdējās 5.5 h visu laiku gāž, ka atliku gultas klāšanu uz vēlāku laiku. Saimniece mums sarūpēja labas vakariņas, un klausoties Bimbas galda uzrunās, pamazām noskaņojamies uz miegu. Tomēr gadi prasa savu, un diena tiešām bija grūta, kā viens no pirmajiem uz čuču muižu aiziet Bimba, pārējie paliek vakarēt klausoties Igauniju jaunākos skaņdarbus, un pārspriežot, kā Bimba varētu vieglāk tikt pie lielā piķa. Atgriežoties guļamistabā, saprotam, ka mūsu gulta tomēr palikusi tāda, kā ir, tāpēc neraugoties uz smago nogurumu esam spiesti arī apspriest mūsu pārējos dzīves kopjautājumus. Pēc spraigās sapulces, savācam no apkārtējām gultām segas un spilvenus un liekamies uz auss, par laimi saimniece ir vismaz ieslēgusi radiatorus, un cerams, līdz rīdienai puslīdz, slapjās drēbes un kurpes būs apžuvušas.

SVĒTDIENA

Pēc traki lietaiņās sestdienas, priecājamies, ka esam izturējuši un vēl pie labas veselības. Nesteidzīgi turpinām ceļu līdz vilcienam.

Pa nakti viss slapjums pārgājis, un gaisa temperatūra no +12 atkal atgriezusies pie komfortablajiem +17 grādiem pēc Celsija, un cerams, pa dienu paliks vēl nedaudz siltāks. Brokastīs mēs tiekam pie siltas kafijas, tējas, un siltiem kruasāniem. Vēlamie 15 eur, gan tagad jau pārvērtušies par sagaidāmajiem 31-35 eur no cilvēka, bet par laimi visi tam bija sagat-

avojušies, un vergu darbos neviens nebija jāatstāj. Kā jau svētdienas rītā, vispirms apmeklējam baznīcu. Daudz nekas no tās gan pāri nebija palicis, bet tomēr apkārtne sakārtota, un vērojami pat uzsākti renovācijas darbi. Netālu esošā Tervas pilsētiņa ar katru reizi, kad to apmeklējam paliek arvien sakoptāka un smukāka. Vakardien esam iedzinuši kilometrus, tāpēc atļaujamies

Ārā gaisa temperatūra pacēlusies līdz komfortablajiem +17 grādiem pēc Celsija..

laiskāk baudīt brīvdienu, apbraucam apli pa apkārtējiem smukumiem, ar laiku tomēr viss izmainās un aizmirstās, un iespējams kāds no grupas tomēr nav vēl te bijis. Par to, ka vakardienas brauciens bija paskarbs liecina arī tas, ka abām mūsu meitenēm bremzes čīkst kā trakas. Mēģinot kaut nedaudz glābt situāciju, samainu sievas ritenim bremžu klučus - pārlietu no priekšējā uz aizmugurējo ratu. Diemžēl Agitai jāiztiek, kā nu ir, un par mierinājumu saku, ka gandrīz visu Turcijas - Gruzijas velobraucienā

nobraucu ar plikām bremzēm, un nekas, tikai disks ātrāk nolietojās.

Latviešu vēstniecībā, kas jau ilgus gadus zīmējās, kā centrālākais krogs pilsētiņā, paēdam pusdienas. Igauniem vai nu dēļ Covida, vai citu iemeslu dēļ, drusciņ aizķerās ar runāšanu un domāšanu, varbūt arī mēs paši drusku iebremzējam, tomēr tiekam pie viena uzsaukta alus, un krēmzupas vietā tiek atstiepts boršks, bet OK, ēst gribās, un, ko atnes, tas arī jāēd.

Vissāpīgāk tomēr dārgās nakts mājas pārdzīvo Bimba, jo pērējie vēl jauni un stipri, bet vecumdienās ar pensiju iztikt nav nemaz tik viegli. Protams pēdējās rezerves pārdodot, kādu laiciņu sviestiņam un desiņai naudiņa sanāks, un trakākais, ka pārvelkot elektrību, Bimba jau kādu laiciņu vakaros sēž pie sveču gaismas. Nebūdams tik komerciāli izglītotš, kā mūsdienu biznesmeņi, arī visi viņa organizētie velobraucieni ir vieni vienīgie izdevumi. No vakardienas tomēr jūtams sagurums, so-

mas man arī pasmagas, un šodien vējš vairāk pūš pretīm. Īpaši nesteidzoties, un reizēm pat braucot ļoti ātri ap 15:00 jau esam sasnieguši Valgu. Vēl pirms vilciena jāpaspēj noskalot ceļa putekļus centrālajā peldvietā, lietuviešu Maximā jānopērk igauņu konfektes un citi gardumi. Vilcienā sarāpjamies 2 vagonos. Caur Mobilly aplikācija Daiga nopērk man un sev biļetīti līdz Valmierai. Drusciņ jau sāk nākt miegs, un vilciena konduktore vēl atstiepj anketu ar Covid aptauju, kur esam bijuši un, kurp braucam.

Vakarpusē jau skaloju Pilātos igauņu granti no riteniem. Ap 21:00 esam sanesuši visas savas mantiņas Mārupes dzīvoklī. Vēl tikai jānomazgājās, jāizmazgā visas slapjās drēbes, jāsamīlo un jāpabaro kaķis un Dāvis. Pat uz īsu brīdi tiek ieslēgts televizors. .

VELO CEĻOJUMA ŽURNĀLS NR.3

